

som Arbejdsløsheden ligger i de forskellige Fag, og Præmien, der skal betales, maa derfor ogsaa blive forskellig. Saa er der en Bestemmelse om, at Arbejdsgiverens Bidragspligt bortfalder, naar Tjenesteforholdet er indgaaet for mindst et halvt Aar. Begrundelsen derfor er, at de Mennesker, der har et fast Fæstemaal for $\frac{1}{2}$ Aar, gennem hele dette halve Aar er fuldstændig forsikrede mod Arbejdsløshed. Vi mener derfor, at det er forsvarligt, at der ikke svares Bidrag i dette Tilfælde. Nye er ogsaa Bestemmelserne om Nødarbejder, som jeg senere skal vende tilbage til.

En af de nye Ting og en af de Ting, der, om det end ikke bliver et Strids-spørgsmaal, saa i alt Fald i Udvalget maa blive i høj Grad et Forhandlings-spørgsmaal, er Spørgsmaalet om den skærpede Kontrol. Der er i dette Forslag i § 6, Stykke 3, gjort en Forandring, idet Ordet „umiddelbart“ i den gældende Lov er strøget. Det vil i Praksis sige, at medens Arbejdsgiveren før kun havde Pligt til at anmelde det, naar Folk mistede deres Arbejde umiddelbart eller pludseligt, saa har de ifølge Forslaget her Pligt til at anmelde enhver Afbrydelse af et Tjenesteforhold, selv om det ikke sker umiddelbart. Dette er sikkert foreslaaet for derigennem at skærpe Kontrollen, og for saa vidt kan jeg godt give min Tilslutning til Tanken, men hvorvidt det vil give Anledning til for megen Papircirkulation, skal jeg ikke her udtale mig om, det maa undersøges i Udvalget. Ganske vist skulde man, naar man ser ud over Bordene her i Rigslagen, tro, at man her i høj Grad satte Pris paa Papir, men man kan faa for meget af den Vare. Hovedsagen maa dog være, at man ikke faar for meget Papir, men at man faar den bedst mulige Kontrol. Det er muligt, at Forholdet simplere kunde ordnes gennem et Kortsystem, hvorefter Arbejderne, saa snart de ønskede Arbejdsløshedsunderstøttelse, mødte med et Bevis fra Arbejdsanvisningen for, at det ikke var muligt at skaffe dem Arbejde. Hvorvidt man kan gaa den Vej, ved jeg ikke, men det forekommer mig, at det maa tages op til Drøftelse i det kommende Udvalg.

Dernæst er der et Spørgsmaal, som Ministeren ogsaa ved sit Forslag tager fat paa, nemlig de kollektive Arbejdsnedlæggelser. Det er et fremmed Ord, man bruger. Det, der menes, er i Virkeligheden de skjulte Strejker eller Blokader. Her foreslaar den højtærede Minister, at man, naar det viser sig, at der gentagne Gange

forgæves er anvist Arbejde til samme Arbejdssted, saa skal Arbejdsanvisningen standses, og saa skal Sagen afgøres paa anden Maade og saa hurtigt som muligt. Det er jo et Spørgsmaal, der maa forhandles om, men jeg er ikke ganske overbevist om, at den højtærede Minister i det Spørgsmaal er inde paa den rigtige Vej. Det forekommer mig, at man i noget for vid Udstrækning strækker Gevær overfor de kollektive Arbejdsnedlæggelser og skjulte Strejker. Jeg vil haabe, at man fra de forskellige Partiers Side paa Rigsdagen vil søge at gennemføre en Ordning, der kan hindre den Slags, lad mig sige, Kræftskader paa vort Erhvervsliv. Det forekommer mig, at ingen er tjent med, at man har den Slags skjulte Strejker, hvor man ikke ved, om der er Strejke, Blokade eller sligt. Jeg ved ganske vist, at det er plat umuligt her i Landet at faa gennemført, at man enten ingen Strejke har, eller dog kun har lovlige Strejker, eller i alt Fald Strejker, som er fremme i det fulde klare Dagslys. Det vilde selvfølgelig være det heldigste, om det var Tilfældet, og det forekommer mig, at Lovgivningsmagten maa stræbe henimod, at vi kan nøjes med disse to Tilstande. Jeg kunde have Lyst til at nævne et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er at se, om der virkelig foreligger en saadan skjult Blokade, en saadan kollektiv Arbejdsnedlæggelse. Jeg tænker her paa den Arbejdsnedlæggelse, som fandt Sted for et halvt Aars Tid siden ved et Arbejde i Lyngby, der udførtes for Staten af en privat Tømmermester, et Arbejde, som i Kraft af en saadan Situation forsinkedes i, jeg tror en Maaned. Der opstod Uenighed om, hvorvidt den Forskudsbetaling, Arbejdsgiveren udbetalte for Akkordarbejde, var højere eller lavere, end den skulde være. Der blev ikke erklæret Strejke, heller ikke Blokade, men Arbejderne gik deres Vej, og de nye Arbejdere, som spurgte hos deres Organisation, om de maatte gaa i Arbejde her, fik kun nølende Tilladelse. De gik saa derud og arbejdede i $1\frac{1}{2}$ Time, fik Betaling derfor og gik saa deres Vej tilbage til Hjælpekassen, hvor de saa vedblev at faa deres Understøttelse. Sagen blev derpaa indanket for den faste Voldgiftsret. Voldgiftsretten afsagde en Kendelse, som jeg skal tillade mig at citere lidt af for at vise, hvor uklare saadanne Forhold er, hvor vanskelige de er at bedømme, og hvor uheldige den Slags Situation er. I Kendelsen siges der: „De indklagede“ — det er Fagforbundet — „procederer til Frifindelse. De bestrider,